

Joshua Landis (intervju)

”Ingen regimförändring möjlig i Syrien utan att staten faller samman”

Joshua Landis är professor vid universitetet i Oklahoma. Han anses vara en av världens främsta experter på Syrien och anlitas därför ofta i amerikansk radio och TV. Han konsulteras även av amerikanska administrationen, fast han är mycket kritisk mot den amerikanska Syrien-politiken. Sedan 2004 driver han bloggen *Syria Comment*, <http://www.joshualandis.com/blog/>, där även andra Syrien-expertter fått komma till tals (bland dem svensken Aron Lund).

Följande intervju gjordes 6/11 2015 av Sophia Sjevardnadze på rysk TV. Ett par dagar senare publicerades den i textform på *Syria Comment* (det är därifrån intervjun översatts).¹

Landis är mycket pessimistisk om Syrien. Man behöver inte hålla med om allt vad han säger, men han vet vad han talar om och det finns all anledning att ta del av och överväga det han har att säga.

/ MF

Sophia Sjevardnadze: *Välkommen, professor Joshua Landis, chef för centret för Mellanösternstudier vid University of Oklahoma, och tung analytiker av läget i Syrien. Det var roligt att du ville medverka. Professor Landis, president Obama har skickat nära 50 man från den speciella operationsstyrkan för att samordna kampen mot Islamiska staten. Femtio är inte särskilt mycket. Vad tror han det ska kunna förändra i det stora hela? Finns något dolt motiv bakom?*

Joshua Landis: Mer än något annat försöker Obama bemöta sina kritiker. 1) En grupp kritiker utgörs av de 50 underrättelseanalytiker, som för en månad sedan klagade över att Obamaadministrationen fabricerat uppgifter om att USA höll på att vinna kriget mot Isis, när detta inte stämde. 2) Irak har bett ryssarna om hjälp med att bomba Isis. De klagar över att USA inte gör tillräckligt. Och 3) allierade till USA som Saudiarabien, Qatar och Turkiet har klagat på att Washington inte ger dem tillräcklig hjälp. De hävdar att orsaken till att Ryssland ingripit i Syrien är att USA lämnat ett vakuum efter sig. Därför sätter Obama in nya trupper för att göra kritikerna nöjda. Samtidigt är trupperna inte tillräckligt stora för att USA ska dras in i ett tredje krig i Mellanöstern.

OK, men tycker inte också du att siffran bara är symbolisk? Femtio stycken? Det är ju ganska klart att 50 man inte kan göra någonting över huvud taget ...

Nja, jag är inte så säker på att de inte kan göra något. Vi har sett specialstyrkorna utföra en del betydande insatser. De fritog en grupp som satt fångna i Irak. I Syrien dödade de Abu Sayyaf, den ekonomiska hjärnan inom Isis, och tillfångatog hans hustru och kom över en rad datorer, som gav

¹ Se <http://www.joshualandis.com/blog/regime-change-without-state-collapse-is-impossible-in-syria-landis-interviewed-by-rt-sophieco-2/>

viktiga upplysningar om Isis. De kan vara betydelsefulla, men samtidigt har du rätt; ingen tror att de kommer att förändra händelseutvecklingen på något avgörande sätt. Avsikten är heller inte att de ska ta itu med Isis.

OK, 75 procent av USA:s flygplan i kampanjen mot Isis återvänder utan att ha utfört någon räd. Och det säger senator John McCain. Borde USA:s luftinsats vara mer intensiv?

Ja, helt klart försöker USA att inte döda oskyldiga syrier. De är mycket oroliga för oönskade sidoeffekter. Det är viktigt att förstå att USA inte försöker krossa Isis, utan att hålla tillbaka dem och försvaga dem så att de inte klarar av att döda amerikaner eller destabilisera Jordanien och andra grannländer. Jag tror att president Obama i stort sett övergett tanken på att krossa Isis. Han ägnar sig åt en mycket snäv anti-terroristkampanj. Givetvis väntar sig många att USA ska krossa Isis, eftersom han sagt att han skulle göra det – men så fort han yttrat de orden började han också säga ”jo, men det kommer att ta många år”.

Nu har Iran anslutit sig till fredssamtalen om Syrien och satt sig ner med Saudiarabien och USA. Båda har ihärdigt motsatt sig att Iran skulle få delta i samtalen. Vad är det som förändrats?

USA vill ha med Iran. Alla vet att Iran är viktigt. De har flera tusen man i Syrien och stöder Syrien med miljardtals dollar. Hizbollah är också i Syrien, i viss utsträckning på uppdrag av Iran. Iran är en nyckelfaktor. Det går inte att få till stånd något hållbart fredsavtal utan Iran. Det förstår USA. Och i viss mening har det ryska ingripandet i Syrien gjort det möjligt för utrikesminister John Kerry och president Obama att revidera en del av sina tidigare ståndpunkter om Syrien.

Varken den syriska regimen eller oppositionen har inbjudits att delta i fredssamtalen. Varför? Har länder som Iran och Saudiarabien nu mer att säga till om när det gäller läget i Syrien än syrierna själva?

Ja, det är en bra fråga: alla kliar sig i huvudet och undrar varför inte några syrier deltar i samtalen. Men det skulle vara mycket svårt att få med syrier till fredssamtalen. Assad kommer inte att delta så länge som USA och medlemmar av koalitionen kräver att han avgår. Oppositionen är för splittrad och består av för många. Enligt CIA finns 1 500 rebellgrupper. Naturligtvis handlar det om 20-30 stora, betydelsefulla grupper, men de vägrar tala med Assad. Så om man väntade på att syrierna skulle komma fick man göra det till helvetet frusit till is. Jag tror att stormakterna fattat det logiska beslutet att ”vi kommer att träffas hur som helst”. Dessutom är alla stridande i Syrien nästan helt beroende av stöd utifrån för vapen och pengar. Om de länderna kom överens om att sluta sända vapen till Syrien skulle följden bli en dramatisk minskning av antalet dödade där. Syrierna är så svaga och fattiga att yttre makter som Iran och Saudiarabien kan få en oerhörd betydelse, även om de träffas utan några syrier.

Assad har gått med på att delta i nyval – går det att hålla något val i Syrien som läget ser ut i dag? Går det att hålla val innan Islamiska staten besegrats?

För det första, Syrien befinner sig i ett så förfärligt tillstånd rent fysiskt och så många har tvingats lämna sina hem eller fly utomlands att det skulle vara så gott som omöjligt att ha något riktigt val. För det andra, och kanske än viktigare, är det svårt att tro att resultatet skulle skilja sig från alla val de senaste 45 åren. Samtliga har slutat med att presidenten fått 99 procent. Misstron är så stor mellan alla parter. Ingen sätter särskilt mycket tilltro till några val. De flesta inser att under frågan om val ligger en annan fråga: ”Kan Assadregimen hålla sig kvar eller inte?” Efter Rysslands ingripande på Assads sida är det ganska klart att Assadregimen består och kommer att göra det. Hur väst ska förhålla sig till detta faktum är inte riktigt klart för närvarande.

Den av Väst stödde FSA-befälhavaren Ahmad Sa'oud har sagt till nyhetsbyrån AP: ”Det som intresserar oss är att Assad försvinner, inte att göra detta krig mot en regim till ett krig mot terrorismen”. Innebär det att de egentligen inte är intresserade av att slåss mot Islamiska staten också ...

Du har rätt. De flesta aktörerna i Syrien har andra överväganden än att krossa Islamiska staten. Nästan alla rebellgrupper är bestämda på att Assad måste krossas före Islamiska staten. De vägrar

dras in i vad de kallar en "sahwa". De vill inte bli "Amerikas redskap" och så vidare. Det absoluta flertalet vill inte ha något med kampen mot Isis att göra förrän de besekrat Assad. Även många medlemmar av den koalition som bekämpar Isis har andra prioriteringar. Det är ett stort problem både för ryssarna och för USA. Och dessutom har också USA andra prioriteringar. Vi har sett i Palmyra, Deir ez-Zor och på andra håll att USA inte ville attackera Isis om man trodde att det skulle gynna Assad och hans militär. Man lät hellre Isis inta Palmyra än att det skulle se ut som man hjälpte Assad.

Men varför fortsätter Väst att stödja dessa rebeller? För Väst handlar det ju inte om att hellre bli av med Assad än att bekämpa Islamiska staten?

Det är sant, men många amerikanska generaler på högsta nivå fortsätter att hävda att Assad är den magnet som dragit till sig Isis i Syrien och som därför måste krossas först. Det argumentet saknar rim och reson. För när var det Al-Qaida började komma in i Irak? Först när Saddam störtats och amerikanerna styrde landet. Jag tror inte någon av de amerikanska generaler, som nu hävdar att Assad måste krossas för att Isis ska kunna besegras också skulle göra gällande att USA måste krossas i Irak för att man ska bli av med Al-Qaida. I själva verket bygger USA upp den av Iran stödda shiitiska regimen i Irak för att kunna krossa Isis, samtidigt som man försöker krossa den Iran-stödda "shiitiska" regimen i Damaskus under förevändning av att man vill krossa Isis. USA:s politik i Irak går ut på att döda Al-Qaida, inte att anpassa sig till dem.

Jag tror alla kan hålla med om att Al-Qaida kunnat växa i Irak på grund av att staten krossats och att osäkerheten tagit över. Samma gäller för Syrien. När Assad drog bort armén från öster gjorde det att Al-Qaida och andra former av islamisk extremism kunde breda ut sig. Isis breder ut sig när stater går under.

Har USA tillräckligt mycket inflytande över den opposition man stödjer för att få den att gå med på en politisk process i Syrien?

Nej. För att ge ett kort svar.

Och de som representerar oppositionen vid fredssamtalen, har de kontroll över de stridande styrkorna?

Nej, det har de inte. De starkaste rebellgrupperna i Syrien är också de mer extrema och mer salafistiska miliserna. Islamisterna har en riktig ideologi att bjuda på; det är de rebellerna som har nationell räckvidd och finns i alla provinser i Syrien. USA stödjer de svagaste rebellgrupperna i Syrien. Det är icke-ideologiska grupper och extremt lokalt förankrade. Till största delen består de av klaner och ledare för olika stammar. Kanske kontrollerar de en eller två byar; kanske förfogar de över tusen man, kanske tvåusen, men inte mer. Islamiska miliser, som Al-Qaida, Ahrar ash-Sham, Isis och Islamiska armén, har köpt över en stor del av det syriska samhället från nord till syd. USA vägrar ha något att göra med islamistiska rebeller. Man envisas med att bara ha att göra med de svagare, som i en del fall agerar självständigt, men som i många fall får ge efter för de hårdare och starkare islamistiska rebeller som är de som styr stora delar av Syrien.

USA:s försök att få fram moderata rebellstyrkor har misslyckats vid tre olika tillfällen. Och det var aldrig troligt att det skulle ha gått heller. Jag anser att Obama gjorde rätt när han valde att inte löpa linan ut i satsningen på de moderata. USA skulle ha fastnat i ett tredje Mellanösternkrig. Man skulle ha tvingats att ge sig in på den omöjliga politiken att vinna. De som hävdar att USA slarvat bort tillfället att utbilda, beväpna och finansiera moderata grupper i stånd att krossa både Assad och jihadistiska miliser bedrar sig själva. USA är på den förlorande sidan i Syrien när politiken med att beväpna moderata grupper misslyckats. Ryssarna har en möjlighet att forma det politiska landskapet i Syrien på grund av USA:s förvirring.

USA kommer inte att gilla vad ryssarna företar sig, men kommer att stå och se på utan att alltför mycket gå emot Ryssland. Vi får se om den syriska armén har tillräcklig punch, är stark nog för att utföra vad man påstår sig vara i stånd till, som att inta Aleppo och Idlib. Just nu är Ryssland själv-

säkert, de styrande i Syrien också; de tror att de kommer att vinna. Men jag tror att man i USA, de högsta militärerna, tror att Ryssland kommer att misslyckas. Obama har sagt att han tror att Ryssland kommer att fastna i det syriska träsket. Och uppenbarligen pumpar sauderna och andra in mer pansarvärnsrobotar och avancerade vapen för att se till att Ryssland fastnar i träsket. De vill se till att Assad inte vinner; och det torde vara lätt. På ledande håll i USA slår man vad om att om ett år, eller tidigare, kommer Ryssland och Assad att stå på knä framför dem igen. Vi får se. Men givetvis kommer Syrien under den tiden att ha blivit än mer förhärjat och många fler kommer att ha dödats.

Professor Landis, strax innan första delen av vårt program avslutades talade du om USA:s stöd till moderata rebeller. CIA-veteranen Graham Fuller sade till mig att det ligger en motsättning i att vara moderat och att utkämpa ett inbördeskrig. När man tar till vapen innebär det att man inte längre är någon moderat – vad tror du?

Jo, det ligger mycket sanning i det. Ingen av rebellgrupperna tar några fångar. Jag vet inte vad USA använder för måttstock på moderater, men om mänskliga rättigheter skulle ingå där finns det ingen av dessa grupper som på minsta vis respekterar vad Förenta Staterna skulle beteckna som moderat eller acceptabelt. Åtskillnad mellan religion och stat? Jag har inte hört någon rebellgrupp tala om ett sekulärt samhälle eller att skilja kyrka och stat på det sätt man gör i USA. Alla är ute efter någon form av islamisk stat – frågan är bara hur mycket. Jag gissar att USA försöker mäta längden på skäggen och hur långtgående salafister det handlar om. Som jag sade tidigare har USA lierat sig med ledare för klaner och stammar och som inte är speciellt ideologiska. Faran med den politiken är att klanledare är benägna att bli krigsherrar, beredda att ansluta sig till vem som helst som har pengar och vapen.

De är mer intresserade av att karva ut egna små områden att härska över. De kan inte ge sken av att de kommer att ta Damaskus och styra landet. De slår sig ihop med sina kusiner och andra släktingar och vänner för att kunna skydda sina familjer och byar. I söder utnyttjar Jordanien och Israel vänligt sinnade rebellgrupper för att skapa buffertzoner. De ser till att de inte får radikaler, som Al-Qaida och Isis, till grannar. De ser också till att de kan sätta sig upp mot Assad. De kan skada Assad om det blir nödvändigt. I norr vårdar Turkiet sina favoritrebeller för att få inflytande över norra Syrien och hindra kurdisk expansion. Turkiets mål är att hindra kurderna från att kontrollera området mellan Kobane och Arim.

Men det är ju också så att rebellerna inne i Syrien inte kunnat enas mot Assad. Vill de över huvud taget göra det?

De påstår att de vill det, men de har misslyckats på grund av att alla vill ha ledningen, vara ”högsta hönset” i trakten. Det är problemet med Mellanöstern allmänt – det är så uppsplittrat. Familj, klan, byarna, betyder fortfarande mer än nationen. Kompromiss är inget omtyckt ord, det luktar svaghet. Det är en viktig orsak till misslyckandet för demokrati och sekulär nationalism. Diktatorer härskar överallt i Mellanöstern. Varför? För att det inte finns några ideologiska band som förenar invånarna eller några demokratiska traditioner. De socioekonomiska och ideologiska förutsättningarna för demokrati är svaga.

Betyder det att om Assad försvinner så kommer maktkampen mellan dessa grupper att fortsätta och att det inte kommer att bli någon enighet – kommer vi att stå med ett nytt Libyen?

Jag tror så, ja. Väst har fel när man tror att det går att skilja regimen från staten. Man hävdar att man kan genomföra en regimförändring samtidigt som man behåller staten och dess institutioner. Washington tror att det ska gå att undvika det kaos man åstadkommit i Irak. Det tror jag inte går. Det var inte bara Bremer som kriminaliserade Baathpartiet och upplöste armén. De shiitiska politiker som han gav makten krävde det. I de flesta länderna i Mellanöstern har regimerna, på gott och ont, omvandlat staten till avspeglingar av sig själva. De har kannibaliserat staten. De har proppat in egna anhängare i varje skrymsle av de nationella institutionerna. Det var de tvungna till för att skydda sig mot kupper. De motiverade det med att det ledde till stabilitet. Statliga institutioner är emellertid inte autonoma. I Väst tror man att eftersom de egna statliga

institutionerna styrs av professionella statstjänstemän fungerar det på samma vis i Mellanöstern också. Men så är det inte. Politiskt utnämnda står för hela kalaset. Och det är omöjligt att bara byta ut dem. Regimförändring i ett arabland är inte samma sak som förändring av förvaltningen i ett land i Väst. Krossar man regimen krossar man också staten. Priset för regimförändring blir kaos. Så ser det ut i Syrien idag. Och så ser det ut nästan överallt i Mellanöstern. Tänk bara ett Saudiarabien utan familjen Saudi. Vad skulle återstå av staten?

Om ryssarna skulle tillsätta en sunnimuslim i ledningen för regimen, som USA och oppositionen kräver, skulle denne behöva slå sönder staten och avskeda tiotusentals statstjänstemän, precis som skedde i Irak. Han skulle få utgå från att de var illojala och ute efter att störta honom. Han skulle också mycket sannolikt kräva att ge makt åt sina kusiner och andra anhängare. Det är vad som hänt i Libyen, Jemen och Irak. Detta är problemet med Mellanöstern. Detta är en orsak till att USA-ledda regimförändringar misslyckats så kapitalt. USA hävdar att Mellanöstern är i behov av demokrati. Men demokratin har misslyckats; i varje fall den demokrati som åstadkommits genom regimförändringar. Kanske är det orsaken till att så många runt om i världen idag tittar på Ryssland och säger: ”De kanske har rätt? Kanske är starka ledare vad Mellanöstern behöver?”

Vad tror du det är som ryssarna förstår bättre om Syrien än vad USA gör? Om du kunde säga det med bara några ord ...

Bägge länderna, både Ryssland och USA, ser på Mellanöstern och ser sig själva. Religionen i USA heter demokrati; de ser på Mellanöstern och tänker: ”Åh, vi kan lösa problemen där genom att exportera demokrati. Frihet kommer att torka ut träsket med uppretade ungdomar; den kommer att torka ut terrorismen, som är följderna av diktatur.” De tror att jihadism och salafism kommer att försvinna när merithungriga uppåtsträvande unga omfattar kapitalism och självförbättring.

Och det har aldrig fungerat. Ryssland då?

Ja, Ryssland tittar på Mellanöstern och säger: ”Det behövs en stark man; det måste finnas stabilitet annars kommer allt att rasa ihop.” Titta på Ryssland i samband med perestrojkan då det rådde osäkerhet och landet var svagt. Jag tror att presidenten säger: ”Det behövs någon som är stark”. Den uppfattningen är utbredd. Så reagerar alla starka män. Turkiets president Erdogan använde sig av samma logik och paroll för att vinna valet nyligen: ”Ni vill ha stabilitet – bara jag kan rädda er undan kaos!” Dessvärre har Assad, och tidigare hans far, i 45 år stämt upp parollen ”*Amn wa istiqrar*”, säkerhet och stabilitet. Helt klart hade många syrier fått nog av det och hoppades kunna bryta sig ut ur detta Hobbesianska dilemma. Men de senaste 4,5 åren har det gått så illa i Syrien att många syrier sluter upp bakom diktaturen igen. Föredrar de auktoritet gentemot kaos, och stabilitet gentemot osäkerhet, till och med till priset av att leva under en diktatur och att de får uppge politiska rättigheter? Vi ser detta vara fallet i de områden Isis behärskar, där många hävdar att de har det bättre under ett grymt styre än att vara helt utan styre. De har provat på kaos under rebellerna, det som rådde innan Isis svepte fram över regionen. De har fått lära sig hur farligt det kan vara. De kanske inte gillar Isis, men de gillar den säkerhet, de institutioner och den likhet med ordning som Isis infört. Assad gör samma slags kalkyler för sin del. Han kan peka på kaoset och bristen på offentlig service i de områden rebellerna kontrollerar. Givetvis gör han allt för att se till att det råder kaos på rebellsidan. Men det går inte att bortse från att rebellerna misslyckats. De kan inte enas. För det mesta har de inte mer frihet att erbjuda än Assad. Där rebellerna lyckats kopierar man de auktoritära strukturer de klagade över under Assad. Den stora skillnaden är att rebellerna står för ett auktoritärt styre med tydlig sunnitisk prägel, i stället för alawiternas ”sekulära” och ”gudlösa” prägel.

Al-Qaida har uppmanat alla jihadister att enas mot Väst och Ryssland. Är vi på väg in i en ny fast av kriget mot terrorismen? Där Al-Qaida, Islamiska staten och talibanerna kommer att agera gemensamt mot oss och amerikanerna?

Kommer USA öppet att ställa sig på samma sida som Ryssland? Det är svårt att tänka sig. En skräckbild av Ryssland har målats upp i USA i många år nu och kalla kriget är inte helt dött.

Ukrainafrågan har i viss mening gjort att stämningarna från kalla kriget återkommit. Det är svårt att tänka sig att rebellerna i Syrien skulle enas. Jag anser det vara mer sannolikt att de kommer att fortsätta att splittras.

Du sade precis att det sannolikt inte finns några utsikter till att USA öppet skulle ställa sig på samma sida som Ryssland i Syrien. Men kan du då tala om för mig varför det är så viktigt för amerikanska politiker att verka tuffa när det gäller Syrien? Vad har USA för fördel av det? Varför bryr sig USA över huvud taget om Syrien?

Det är en alldeles utmärkt fråga! Det är som att fråga varför USA drev ut Ryssland ur Afghanistan. En av de största dumheter USA någonsin gjort var när man försökte beväpna mujahidingerillan och driva ut det sekulära Ryssland ur Afghanistan. Titta på vad vi fått i stället: vi fick Al-Qaida, vi fick 11 september, och vi fick ett krig i Irak som vi inte kan ta oss ur. Mycket av de problem vi har idag härrör från att vi försökte driva bort Ryssland från Afghanistan.² Och du kan ställa samma fråga om Syrien. Vi hade fel då och vi har fel nu! Syrien betyder inte så mycket för USA så man kan ställa sig frågan, ”varför inte låta Ryssland få det”. Det finns förstås personer som tänker så i USA:s regering. Men det är mycket svårt för USA, som vant sig vid att vara en supermakt, den som bestämmer, och polismannen i världen, att inse att det inte går att kontrollera ställen som Irak, Afghanistan och Syrien. Det är svårt att lämna över rollen som polisman till någon annan, och särskilt inte till Ryssland.

Vad ser USA som en bra utgång av inbördeskriget? Vem vill man ha som segrare? Eller vill man kanske bara hålla tillbaka allt detta de närmaste åren?

Jag tror att USA är ute efter att hålla tillbaka. Vad vill USA? USA vet inte vad man vill. Man vill att ”moderata krafter” ska vinna, syrier med en sekulär och demokratisk vision för Syriens framtid. Men moderata krafter kommer inte att segra i Syrien; de flesta liberalerna har skrapats bort från toppen av det syriska samhället och sitter nu maktlösa utomlands; de moderata rebellerna är för svaga. De moderata grupperna klagar förstås och säger att de håller på att förlora på grund av att USA inte ger dem pengar och vapen och inte hållit fast vid de röda linjer man satt upp, men mycket tyder på att de helt enkelt är för svaga. Moderata grupper har fått stryk överallt i Mellanöstern. Gud vare med Tunisien. Tunisien är undantaget som bekräftar regeln. De moderata krafterna har varit för svaga i hela Mellanöstern. De har inte klarat av att komma överens om en gemensam syn på Syrien och inte kunnat enas. USA har gett dem möjligheter och har försökt ena det internationella samfundet och gruppen Syriens vänner. Ett svindlande antal syrier, sådana som såg sig som kommande ledare, hävdade envist att de kunde ena syrierna om bara CIA försåg dem med pengar och vapen. Hur som helst har det varit gott om beskyllningar och motbeskyllningar. Och vi kommer förmodligen aldrig att få veta sanningen om USA:s missade tillfälle.

Vem föredrar USA idag? Man gillar inte någon av de tre syriska huvudaktörer som har någon möjlighet att segra. Det handlar om Assad, Jaysh al-Fateh och Isis. USA har infört brutala sanktioner mot Assad och de 65 procent av befolkningen han kontrollerar; man beväpnar rebeller som ska angripa honom. Man bombar Isis, som sitter på nästan 50 procent av tillgångarna i Syrien; och man gillar inte Jaysh al-Fateh, som äger Idlibprovinsen genom att Al-Qaida tillhör dess kärna och domineras av salafister. Följden är att USA inte har något svar att komma med. Därför försöker man att få alla att vara svaga. Man vill inte att Assad ska segra, men man vill heller inte att Isis eller Jaysh al-Fateh ska göra det. USA kommer att låta det syriska träsket bubbla. Som en amerikansk militär analytiker nyligen sade till mig på skämt: ”Vi borde bygga läktare runt Syrien och sälja biljetter”. Det var ett försök till galghumor och många av de tjänstemän från utrikesdepartementet, som också befann sig i samma rum, blev upprörda, men det var ju ett uttryck för de dystra stämningarna och den känsla av meningslöshet som många i Obamaadministrationen dras med.

Jag samtalade nyligen med förre franske premiärministern Dominique de Villepin. Han sade då att en federal lösning för Syrien är svaret på de politiska frågorna så snart man besegrat Isis. Tror du

² Om detta, se [Afghanistan - mellan hammaren och stödet](#) av Tariq Ali

att det kan vara en utväg för Syrien?

Alla sidor i Syrien tror fortfarande att de kan vinna. Så länge de gör det kommer de inte att sätta sig ner vid något förhandlingsbord och samtala om federalism, om eldupphör, om att dela på makten. Federalism i detta läge handlar bara om att dela upp Syrien. Det kommer att behövas mer tid innan syrierna är redo att sitta ner och diskutera federalism och att dela upp makten i landet. De är fortfarande förälskade i det land som en gång fanns och kan inte acceptera att det inte längre gör det.

Professor Landis, tack så mycket för denna intervju. Vi har samtalat med Joshua Landis, chef för Mellanösterncentret vid University of Oklahoma, en framstående bedömare av Syrien med förmåga att bringa reda i den labyrint inbördeskriget i landet utgör och följderna av det i regionen och på andra håll.

Översättning: Björn Erik Rosin

Lästips

Allmänt om Syrien:

Peter Widén: [Den syriska katastrofen](#)

Aktuell debatt om Syrien:

[Tidningen Internationalen och Syrien-frågan](#)

[Debatt om Syrien fortsätter](#)

Om den s k Islamiska staten:

Walead Farwana: [Islamiska statens historia](#) (augusti 2014)

Patrick Cockburn: [Islamiska statens framväxt](#)

Aron Lund: [Islamiska staten fyller ett år som ”kalifat”](#)

[Loretta Napoleoni om Islamiska Staten](#)